

Armastus on see, mis TÕELISELT loeb

Oma üle 35-aastase kristlasena olemise jooksul olen läbinud mitmesuguseid etappe ja kohtunud mitmesuguste rühmadega. Ortodokssetest pentekostalisteneni – võin öelda, et olen näinud peaaegu kõike. Mida ma selgelt täheldasin, oli see, et väga harva tunnistas keegi avalikult, et tal on ainult osa tõest ja teistel võib olla teine osa. Alati on nii, et MEIL on KOGU tõde ja teistel on sellest ainult osa ja ainult selles ulatuses, mis meiega kokku langeb! Olen näinud ka teoloogiliste küsimustega seotud kinnisideed, mis on viinud selleni, et paljud rühmad on muutunud teiste kristlike rühmade suhtes vaenulikuks. Aga tõesti, mu vennad ja õed, pärast kõiki neid aastaid võin teile öelda, et need asjad ei ole väga olulised ja võivad olla üldse mitte olulised võrreldes sellega, mis on tõeliselt oluline. **Ja tõeliselt oluline on üksteist armastada.** Mis mõtet on olla teoloogiliselt õige, aga armastust pole? Mis mõtet on „uskuda” Jumalasse, aga eitada armastust oma ligimeste vastu? Nagu Jaakobus ütles:

Jaakobuse 2:19

„Sa usud, et Jumal on üksainus. Seda sa teed hästi, ka kurjad vaimud usuvad seda ja värisevad hirmust.”

Kas sa usud Jumalasse? Ka deemonid usuvad Jumalasse! See ei ole see, mis teeb vahet! Ma olen avastanud, et vahet teeb ARMASTUS. Üksteise armastamine on kristluse süda, selle olemus ja identiteet. Kui me eemaldame armastuse, jääb alles vaid teine religioon. Jah, selles religioonis usud sa Jumalasse ja Jeesusesse, aga kui see on kõik, siis ei erine me deemonitest. Nemad usuvad ka!

Nagu apostel Johannes ütleb:

1 Johannese 3:14

„Me teame, et oleme tulnud surmast ellu, sest me armastame vendi. Kes ei armasta, see jääb surma.”

Kuidas ma tean, et olen läinud surmast ellu? Ainult sellepärast, et ma olen kuskil, millalgi tunnistanud Jeesust oma Issandaks? Või sellepärast, et ma käin igal pühapäeval kirikus? Või sellepärast, et ma pean kinni kõikidest paastudest, mida minu kirikukogudus ette näeb? Või sellepärast, et ma räägin keeltes? Ei, mitte ühtegi neist. „**Me teame, et oleme tulnud surmast ellu, sest me armastame vendi**” ütleb meile apostel Johannes. Armastus vendade vastu on tõeline proovikivi! Mitte miski muu! Ja Johannes jätkab:

1. Johannese 3:15-18

„Igaüks, kes vihkab oma venda, on mõrvar, ja te teate, et ühelgi mõrvaril ei ole igavest elu, mis temasse jääks. Armastuse me oleme ära tundnud sellest, et Kristus on jätnud oma elu meie eest; ning meie oleme kohustatud jätma oma elu vendade eest. Kui nüüd kellelgi on selle maailma vara ja ta näeb oma venna olevat puuduses, ent lukustab oma südame tema eest – kuidas saab Jumala armastus jääda temasse? **Lapsed, ärgem armastagem sõnaga ja keelega, vaid teoga ja tõega!**”

Armastus on see, mis loeb! Seetõttu ei peaks me püüdma võita vaidlusi teoloogilistes või muudes küsimustes. Me peaksime püüdma armastada. Sest isegi kui mul on õigus oma teoloogilises vaates, aga ma ei armasta, olen ma mitte midagi.

Vaadakem, mida ütleb 1. Korintose 13. peatükk, peatükk, mida te kindlasti teate. Võtkem seda salm salmi haaval ja mõelgem selle üle järele:

1. Korintose 13:1

„Kui ma räägiksin inimeste ja inglite keeli, aga mul ei oleks armastust, siis ma oleksin kumisev vasknõu või kõlisev kuljus.“

Mõned kirikud ei usu teiste keeltega rääkimisse. Teised usuvad. Nad lähevad üksteisega vastuollu, pakkudes lugematuid argumente poolt ja vastu. Oletame, et ma leidsin tõe ja et ma räägin inimeste ja inglite keeltes. Oletame selguse huvides, et ma räägin hiina keeles, kuigi ma pole kunagi hiina keelt õppinud. Kui mul pole armastust, mis siis? Ma olen mitte midagi! Null! Jumala jaoks olen ma nagu metallitükk, mis tekitab häirivaid helisid. Isegi kui ma teen ime, rääkides keeles, mida ma pole kunagi õppinud, olen ma suur null! Nüüd vaatame seda vastupidisest vaatenurgast: igaüks, kellel on isegi natuke armastust, on PAREM kui mina, kes ma sellise ime tegin. Väike laps, kes jagas oma lõunasööki teise lapsega, kellel lõunasööki ei olnud, on parem kui mina!! Kas sa nüüd mõistad, mida ma mõtlen, et oluline on ainult üksteist armastada ja et me peaksime püüdma selles armastuses igal võimalikul viisil silma paista? Liigume edasi 2. salmi juurde:

1. Korintlastele 13:2

„Ja kui mul oleks prohvetiaanne ja ma teaksin kõiki saladusi ja ma tunnetaksin kõike ja kui mul oleks kogu usk, nii et ma võiksin mägesid teisale tõsta, aga mul ei oleks armastust, siis poleks minust ühtigi.“

Võtkem sõna-sõnalt, mida see salm meile ütleb, mu vennad ja õed. Oletame, et ma teen imesid. Mul on nii suur usk, et ma võin mäele öelda ja see kaob! Lisaks olen ma prohvet, kes teab kõiki saladusi ja kogu teadmist. Ma võin teile rääkida teie minevikust ja tulevikust, mida kõik on Jumal ilmutanud! Aga kui mul pole armastust, siis ma olen MITTE MIDAGI! Suur null! Ma olen Jumala kuningriigis kõige vähemtähtis. Ma olen nende seas, kes tulevad viimasena, mitte esimesena! Naine, kes tundis kaasa oma vanale haigele naabrile ja valmistas talle süüa, on lõpmatult parem kui mina, prohvet, imetegija, mägi liigutaja! Ta saab olema esimeste seas Jumala riigis, kuhu mina isegi ei pääse! Ei pääse isegi sinna? Jah, sest ainult läbi elatud armastuse usk päästab, mitte lihtsalt intellektuaalne usk, mis on ka demonitel! Aga te võite öelda: „Ära liialda. Igaüks, kes

teeb selliseid imesid, pääseb kindlasti Jumala kuningriiki!” Tõesti? Laseme Issandal sellele vastata:

Matteuse 7:21-23

„Mitte igaüks, kes mulle ütleb: ‚Issand, Issand!‘, ei saa taevariiki; saab vaid see, kes teeb mu Isa tahtmist, kes on taevas. **Paljud ütlevad mulle tol päeval: ‚Issand, Issand, kas me ei ole sinu nimel ennustanud ja sinu nimel kurje vaime välja ajanud ja sinu nimel teinud palju vägevaid tegusid?‘** Ja siis ma tunnistan neile: Ma ei ole teid kunagi tundnud, minge ära minu juurest, te ülekohtutegijad!”

Imed, ennustused, keeltega rääkimine jne ei ole märgid sellest, et oleme läinud surmast ellu. Märk on Jumala tahte täitmine ja selle tahte aluseks on üksteise armastamine. Nagu Issand ütles:

Matteuse 22:35-40

„Ja üks seadusetundja nende seast küsis teda kiusates: „Õpetaja, milline käsk Seaduses on suurim?” Jeesus vastas talle: 'Armasta Issandat, oma Jumalat, kogu oma südamega ja kogu oma hingega ja kogu oma mõistusega! See ongi suurim ja esimene käsk. Teine on selle sarnane: Armasta oma ligimest nagu iseennast! Neis kahes käsus on koos kogu Seadus ja Prohvetid.'

Nagu Paulus ütleb oma kirjas galaatlastele:

Galaatlastele 5:13-14

“Teie, vennad, olete kutsutud vabaduseks. Ärge ainult tehke vabadusest õigustust lihalikule loomusele, vaid teenige üksteist armastuses! Sest kogu Seadus sisaldub täielikult ühes lauses: ‚Armasta oma ligimest nagu iseennast!’”

Armastus Jumala ja ligimeste vastu on see, mis tõesti loeb. Kui me selle ära võtame, ei jää meile midagi! Aga jätkame 1. Korintose 13. peatüki järgmises salmis:

1. Korintose 13:3

„Ja kui ma kõik oma vara ära jagaksin ja kui ma oma ihu annaksin põletada, aga mul ei oleks armastust, siis ma ei saavutaks midagi.“

Ilmselt on siin mõeldud tegusid, mis on tehtud ilma armastuse ja halastuseta. Nüüd võite öelda: „Kuidas ma saan jagada kõik vaestele või anda oma keha põletamiseks ja olla armastuseta?“ See on võimalik. Näiteks, mis oleks, kui ma annaksin oma keha põletada, teades, et mind kuulutatakse „pühakuks“ ja austatakse tulevastes põlvkondades? Mis oleks, kui ma jagaksin oma vara vaestele, teades, et nad levitaksid head uudised minu tegudest ja mind austatakse kõigi poolt? Või teades, et minu nimi kirjutatakse kivile, et põlvkonnad näeksid ja austaksid minu mälestust ja mu suuri häid tegusid? Või kui ma teeksin seda lihtsalt selleks, et see oma nimekirjast maha tõmmata, või mõeldes, et nii ostan ma endale Jumala soosingu? Lisame siia veel kõik muud asjad, mida me võime suureks pidada: meie paastud, kümnis, Piibli päheõppimine või ma ei tea, mis veel. Ükski neist ei aitaks mind, kui motivatsiooniks pole armastus! Kõige, mida ma teen, ainus motivatsioon peab olema armastus. Kui mind ei motiveeri armastus ja ainult armastus, siis ei ole sellel, mida ma teen, mingit väärtust. Ärgem unustagem, et isegi variserid andsid kümnist ja tegelikult andsid nad kümnist kõigest! Aga neil puudus armastus! Kümnis ei avaldanud neile mingit mõju, sest armastus puudus. Ja kui armastus puudub, olen ma hoolimata oma imedest, usust, annetustest ja kangelaslikest tegudest mitte midagi!

Ja siin on, mis on armastus:

1 Korintlastele 13:4-13

"Armastus on pika meelega, armastus hellitab, ta ei ole kade, armastus ei kelgi ega hoople, ta ei käitu näotult, ta ei otsi omakasu, ta ei ärritu. Ta ei jäta meelde paha, tal ei ole rõõmu ülekohtust, aga ta rõõmustab tõe üle. Ta lebib kõigega, ta usub kõike, ta loodab kõike, ta talub kõike. Armastus ei hääbu kunagi. Olgu ennustused – need kõrvaldatakse, olgu keeled – need vaibuvad, olgu tunnetus – see lõpeb ära. Sest poolikult me tunnetame ja poolikult me ennustame, aga kui tuleb täielik, siis kõrvaldatakse poolik. Kui ma olin väeti laps, siis ma rääkisin nagu väeti laps, mõtlesin nagu väeti laps, arutlesin nagu väeti laps. Aga kui ma sain meheks, jätsin ma kõrvale väeti lapse kombed. Praegu me näeme aimamisi nagu peeglist, siis aga palgest palgesse. Praegu ma tunnetan poolikult, siis aga tunnetan täiesti, nagu minagi olen täiesti tunnetatud. **Ent nüüd jääb usk, lootus, armastus, need kolm, aga suurim neist on armastus.**"

Mu kallid vennad ja õed, suurim neist kõigist on ARMASTUS. Ilma armastuseta pole kristlust. Me oleme läinud surmast ellu, kasutades apostel Johannese sõnu, kui meil on armastus, isegi kui me teoloogiliselt paljudes asjades eksime. Aga kui me ei armasta, jääme ikkagi surma, isegi kui teoloogiliselt oleme geeniused ja meil on kõik õige. Isegi kui mul on kõik õige doktriiniliselt, isegi kui ma ennustan ja teen imesid, isegi kui ma annan oma keha põletada, kui mul pole armastust, olen ma suur ümmargune null. Laske sellel tõelusel mõjuda, jätkem kõrvale teoloogilised vaidlused ja püüdkem silma paista selles, mis tõesti loeb: ARMASTUS.